

ภาษาบาลี ๑ คำ คติธรรมประจำสัปดาห์ “ กลุยาณกมฺม – กรรมที่ติงาม ”

คำว่า กลุยาณกมฺม อ่านตามภาษาบาลีว่า กัณ - ละ - ยา - นะ - กั - มะ มาจากคำว่า กลุยาณ (ติงาม) กับคำว่า กมฺม (กรรม, การกระทำ) รวมกันเป็น กลุยาณกมฺม เขียนเป็นไทยได้ว่า กลุยาณกรรม แปลว่า กรรมที่ติงาม, การกระทำในสิ่งที่ติงาม เป็นสภาพธรรมฝ่ายดีที่เกิดขึ้นเป็นไปที่จะกระทำในสิ่งที่ติงาม ซึ่งเป็นความดีประการต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการให้ทาน เสียสละสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น การรักษาศีล งดเว้นจากสิ่งที่ไม่ดี และน้อมประพฤติในสิ่งที่ควรทำ การฟังพระธรรมอบรมเจริญปัญญาในชีวิตประจำวัน อันเป็นสิ่งที่จะสะสมเป็นที่พึ่งต่อไปในภายหน้า ตามข้อความจากพระสูตรต้นตปิฎก สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ทูติยาปุตตกสูตร ว่า

“ข้าวเปลือก ทรัพย์ เงินทอง หรือข้าวของที่หวงแหวนอย่างใดอย่างหนึ่ง มีอยู่ ทาส กรรมกร คนใช้ และผู้อาศัยของเขา พึงพาเอาไปไม่ได้ทั้งหมด จะต้องละทิ้งไว้ทั้งหมด ก็บุคคลทำกรรมใด ด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจ กรรมนั้นแหละ เป็นของของเขา และเขาย่อมพาเอากรรมนั้นไป หนึ่งกรรมนั้นย่อมติดตามเขาไป เหมือนเงาติดตามตน ฉะนั้น เพราะฉะนั้น บุคคลควรทำกรรมดี สังสมไว้สำหรับภายหน้า บุญทั้งหลาย ย่อมเป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลายในโลก (โลกหน้า)”

ข้อความจากมโนรธปุรณี อรรถกถา อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต อสัปปริสทานสูตร เตือนใจให้เห็นประโยชน์ของการได้ทำในสิ่งที่ดี ดังนี้ ว่า

“เวลาที่เราท่องเที่ยวไปในสังสารวัฏฏ์อันไม่มีเบื้องต้นและเบื้องปลายแล้ว ได้ใช้มือและเท้าอันไม่มีประมาณเลย เราจักทำความหลุดพ้นไปจากวัฏฏะ (จักทำ) ความออกไปจากภพ”

ตราบใดที่ยังไม่สามารถรู้แจ้งอริยสัจธรรมดับกิเลสถึงความเป็นพระอรหันต์ได้เลยนั้น จะขาดการอบรมเจริญปัญญาและคุณความดีประการต่างๆ ไม่ได้เลย เพราะดีแค่ไหนก็ยังไม่พอนกว่าจะได้รู้แจ้งอริยสัจธรรมถึงความเป็นพระอรหันต์ พระอริยบุคคลทั้งหลายในอดีตทุกระดับขั้นที่ท่านได้รู้แจ้งอริยสัจธรรมก็เพราะเป็นผู้ที่ได้สะสมความดีและอบรมเจริญปัญญาเป็นระยะเวลายาวนานมาแล้วทั้งนั้น

เป็นที่น่าพิจารณาว่า ในอดีตชาติที่ผ่านๆ มา รวมถึงชาติปัจจุบันนี้ด้วย แต่ละคนก็มีอกุศลมากด้วยกันทั้งนั้น แต่ส่วนที่ดี คือ กุศล ก็มีเหมือนกัน ที่เห็นได้ชัด คือในชาตินี้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งการได้เกิดมาเป็นมนุษย์นั้นเป็นผลของกุศลกรรม ก็แสดงให้เห็นว่า ต้องเคยได้สะสมกุศลมาแล้วจึงทำให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ความตริกันก็คิด การกระทำและการพูด ของแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไปไม่เหมือนกันเลย ตามการสะสมของแต่ละคนอย่างแท้จริง แต่ถ้ามีโอกาสได้ฟังพระธรรมได้

ศึกษาพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ก็จะทำให้เห็นคุณค่าของกุศล เห็นโทษของอกุศล ทำให้เป็นผู้มีความอดทนมีความเพียรที่จะเจริญกุศลสะสมความดีและอบรมเจริญปัญญาต่อไป เพราะกุศลธรรมเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งได้อย่างแท้จริง อกุศลธรรมเป็นที่พึ่งไม่ได้เลย อกุศลธรรมมีแต่นำมาซึ่งทุกข์โทษภัยโดยส่วนเดียว

ในสังสารวัฏอันยาวนาน หาเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ แต่ละคนก็ได้เกิดมาแล้วนับชาติไม่ถ้วนด้วยกันทั้งนั้น เวลาที่เราท่องเที่ยวไปในสังสารวัฏอย่างยาวนานนี้ เรามีมือและเท้าไว้ทำกุศลหรืออกุศลมากมายในแต่ละภพชาติ บางคนมีมือและเท้าไว้สำหรับทำอกุศลกรรมอย่างมากทีเดียว เช่น ทำร้ายผู้อื่น เบียดเบียนผู้อื่น ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ เป็นต้น แต่บางคนมีไว้สำหรับเจริญกุศลประการต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ขวนขวายกระทำ ในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ เช่น ให้ทาน หยิบยื่นสละวัตถุสิ่งของเพื่อประโยชน์สุขแก่ผู้อื่น, เดินไปฟังพระธรรมที่บุคคลผู้มีปัญญาแสดงตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง เพื่อความเข้าใจในพระธรรมที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง, มีมือไว้กราบไหว้พระรัตนตรัยน้อมระลึกถึงพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระธรรม และ พระอริยสงฆ์ เป็นต้น แล้วในชาตินี้เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นการได้ที่ยากอย่างยิ่ง ควรที่จะได้เตือนตนเองอยู่เสมอว่า เรามีมือและเท้าไว้สำหรับทำอะไร เพื่อจักเดินทางต่อไปในภพหน้า จักใช้มือและเท้าให้ตนเองเดินทางไปสู่อบายภูมิ ด้วยการกระทำอกุศลกรรมประการต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ ไม่สมควรอย่างยิ่ง หรือว่า จักใช้มือและเท้า เพื่อทำให้ตนเองออกไปจากวัฏฏะ หลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้ในที่สุด ด้วยการศึกษาศาสนาธรรม ฟังพระธรรม สะสมปัญญาซึ่งเป็นความเข้าใจถูกเห็นถูก ไปตามลำดับ พร้อมทั้งเป็นผู้ไม่ประมาทในการเจริญกุศลทุกประการด้วย เป็นการดำเนินชีวิตอย่างคุ่มค่า เป็นประโยชน์ เป็นการกระทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เป็นกัลยาณกรรม ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นธรรมที่เกิดเพราะเหตุปัจจัย ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใครทั้งสิ้น

เพราะฉะนั้นแล้ว โอกาสของชีวิตที่ยังเหลืออยู่นี้ซึ่งไม่สามารถที่จะรู้ได้ว่าจะละจากโลกนี้ไปเมื่อใด ก็ควรที่จะเป็นไปเพื่อการสะสมกุศลและอบรมเจริญปัญญา ในท่ามกลางคลื่นของอกุศลธรรมซึ่งมีมากเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เพราะถ้ากุศลไม่เกิดแล้ว ก็ย่อมจะเป็นโอกาสเกิดขึ้นของอกุศลธรรม และที่ไม่ควรลืม คือ ปัญญา จะค่อยๆ เจริญขึ้นไปทีละเล็กทีละน้อย ถ้าไม่ขาดการฟังพระธรรมเป็นปกติในชีวิตประจำวัน เพราะเคยได้ฟังมาแล้ว เห็นประโยชน์ของพระธรรมมาแล้ว ก็ย่อมจะเป็นเหตุให้ได้ฟัง ได้ศึกษา ได้สะสมปัญญาต่อไปจนกว่าปัญญาจะถึงความเจริญสมบูรณ์ในที่สุด.

[ชมรมบ้านธัมมะ มศพ. : www.dhammadhomefellowship.com, โทร. ๐๘๕- ๖๒๑๗๑๐๖]